

1 rész: A benzinkút

1 fejezet: Clarence

2007 december 24. Éjjel 11:35

Ashvale nem szerepelt a térképeken. Legalábbis senki nem utazott ide szívesen, és aki itt született, az többnyire itt is maradt. Egy régi bányászváros volt a Sziklás-hegység lábánál, ahol a hideg szél télen átfújta a keskeny utcákon, és a templom harangja messzebbre hallatszott, mint a főtéren álló kocsmában a nevetés.

A hegyek gyomrában húzódnó járatok még ma is nyelték a férfiakat, akik minden nap leereszkedtek a föld alá, hogy szemet hozzanak fel a felszínre. Ők alkották Ashvale szívét: szikár, kérges tenyerű emberek, akik kemény munkával tartották el családjukat. Itt a vallás legalább olyan fontos volt, mint a bánya, és a közösség nehezen fogadta, ha valaki letért a kijelölt útról.

A város szélén, a főút mellett állt egy régimódi benzinkút. Nappal kamionosok és munkások fordultak meg itt, éjjel azonban többnyire üresen kongott. Az átutazók számára Ashvale csupán egy pihenőhely volt a hosszú út során. A helyieknek azonban emlékeztető: innen nem egyszerű kijutni – sem az utakról, sem az emlékekből.

Ebbe a világba született bele Clarence is. Egy fiú, akit apja bányászcsizmájának súlya nyomott, és akinek sorsa azon az éjszakán pecsételődött meg, amikor szenteste magányosan hajtott végig Ashvale felé vezető főúton és megpillantotta a benzinkút halovány fényeit. Nem sejtette, hogy részese lesz valaminek, ami ősidők óta ott leselkedik az emberek világában, és mégis láthatatlan marad.

Hétfő. Mindenki utálja a hétfőt. Vagy ha nem is mindenki, a hét első napja bőven rászolgált a rossz hírnevére. Ráadásul karácsony első napja volt, és ha valaki magányosan tölti a szeretet ünnepét, arra különösen rá tudott telepedni a melankólia. Clarence is hasonlóan érezte magát, miközben reménykedve tekergette az autórádiót. Valami kevésbé álmosító dallamot keresett a frekvenciák között szörfölve. Egész nap csak a karácsonyi számok mentek, most meg persze a szokásos éjszakai lágy andalító dalok. Talán a sors fintora, hogy a Within Temptation-tól a Forgiven szólalt meg.

Az út szinte teljesen kihalt volt, mindenki igyekezett hazatérni az otthon melegébe – már akinek volt hova. A sötétben a fényszórók fényében szikrázva hullottak a hópelyhek. Más talán gyönyörködött volna ebben az idilli látványban, de Clarence gondolatai messze jártak. Huszonnégy évesen hagyta el a szülői házat, miután bevallotta, hogy meleg. Apja, konzervatív

keresztény ember lévén, nem tudta elfogadni. Elüldözte, kitagadta, és soha többé nem álltak szoba egymással.

A fiú nem teljesítette azt, amit az apja elvárt tőle. Nem vitt haza feleségnek való lányokat, nem adott neki unokát. Hiába magyarázta, hogy utóbbi lehetséges, az apja hajthatatlan maradt. Két évvel később a szíve felmondta a szolgálatot. A szikár férfi, aki egész életében kemény munkával tartotta el családját, végül a csalódottságba rokkant bele. Úgy érezte, Isten elfordult tőle, bűnbakot keresett: előbb Clarence anyját, majd démonokat, végül magát a Gonoszt.

Clarence sosem hitt „buzidémonban” vagy apja istenében. A sűrű és éjszakába nyúló vitáik végül, minden addigi szó tetté torzult: az apja megverte majd az utcára hajította, olyan szavakkal, amelyek máig nyomasztották. Azóta két év telt el. Most anyjához tartott, abban reménykedve, hogy nem neheztel rá amiért a temetésre sem jött haza. Attól tartott azonban, hogy a felekezet szúrós tekintete éppúgy kísérné, mint apjáé valaha. Hiszen Őt hibáztatták a haláláért is.

– *Még abba is belekötött, amikor ápolónak mentem.* – bugyogtak fel az emlékei. A távolban felderengett a benzinkút halovány fénye. Úgy vélte, jobb, ha kiszellőzteti a fejét, iszik egy forró kávé és erőt gyűjt a látogatáshoz.

A neonfelirat sercege világitotta meg a ködfátyolba burkolt parkolót, és a hópelyhek lustán kavarogtak a fénykörökben. Ahogy kiszállt, három autót pillantott meg a parkolóban és oldalt egy hűtős kamiont. Az oldalára az volt írva: „Mindig friss hús”.

– *Szegény kamionos is állandóan úton van. Persze az élet nem állhat meg, mert ünnep van. Talán az ő élete még magányosabb, mint az enyém.* – gondolta.

A mellékhelyiséget kereste, de zárt ajtó várta, rajta egy felirattal:

„A KULCSOT KÉRJE A KEZELŐTŐL”

– Még ez is! – mordult fel.

Abban a pillanatban egy velőtrázó sikoltás hasított bele az éjszakába. A sikoly a boltból jött. Clarence egy pillanatra megdermedt, majd ösztöneire hallgatva a hang irányába eredt. Félúton azonban összeütközött egy húsz év körüli, csurom vér, terhes lánnyal. A felsője átázott, de Clarence gyorsan megállapította: nem tőle származott a vér.

– Mi történt? – kérdezte. De a lány csak egy nevet ismételgetett.

– Tommy. Tommy. Tommy. Tommyyyyy! – majd összeesett.

Clarence karjaiba kapta, és beültette az autójába. Ápolóként rutinosan mozgatta a testeket. Tudta, sokkban állapotban van, ami akár be is indíthatja a szülést.

– *Kórházba kell kerülnie, gyorsan segítséget kell hívnom!* – gondolta.

A shop felé rohant Clarence. Ám a megszokottól eltérően odabent félhomály fogadta: a neoncsövek szikrázva pislákolnak, a polcok feldőlve hevertek, az áruk szétszóródva borították a padlót. Egy széles vércsík kígyózott a bolt mélye felé. A félelem és a segítségnyújtás ambivalens elegye szorította össze gyomrát.

– *Valaki lehet bajban van és csak te segíthetsz rajta! Indulj már! A lány is számít rád odakint!*

– gondolta bátorságot öntve önmagába.

– Helló! Van itt valaki? – kiáltotta a hátsó helyiségek felé. Zsebében a telefonját kereste, miközben feszülten figyelt minden apró neszre. A készüléket a füléhez emelte, ujját az 1-es gombon tartotta – a segélyhívó gyors hívása – de az nem adott hangot. Nem volt térerő. Mintha a köd, amely rátelepedett a benzinkútra, elnyelte volna a rádióhullámokat is.

Lassan, óvatosan haladt előre, talpa alatt ropogott a kiszóródott chips és az üvegdarabok. Az eladópuht mögötti nyitott ajtón át egy sötét folyosóra ért. Csak a néha felvillanó neonfény hasította szét a homályt, balról pedig vöröses derengés szűrődött ki egy közeli helyiségből – és a vérnyomok is egyértelműen oda vezettek.

Clarence pulzusa az egekben járt, lélegzetét alig tudta szabályozni. Lehuntya a szemét, próbált koncentrálni. Felidézte, amit gurujától tanult a lélek egyensúlyáról, és halkán mantrázni kezdett. A fény felé indult, ám minden lépéssel nehezebb lett a levegő. Fojtogatta, mintha maga a sötétség préselődne a mellkasára. Apja szavai villantak be: az eredendő gonosz közelsége.

A folyosó végén a feldúlt helyiség – ami valaha iroda lehetett – rettenetes dolgot rejtett. A mantra kudarcot vallott: reszkette, némán nézett körbe. A fémszekrények egymásra borulva, polcok leszakadva, az izzók többsége kiégett vagy szétpattant. A rendszert valami szó szerint szétégette, és bekapcsolt a pirosan világító vészjelző. A padlót vér borította, gyökerei a jobb sarokból indultak, mintha onnan szivárgott volna az egész.

A gyér világításban csak nehezen tudta kivenni mi van ott. Amikor kitisztult előtte a kép, rémületében a szája elé kapta kezét. Egy holttest hevert ott, teljesen kicsavart helyzetben. Maga sem tudta miért, de letérdelt hozzá és remegő kézzel próbált pulzust találni az élettelen testen. A test végtagjai természetellenesen torzultak, mintha apróra törték volna őket. A koponyája széthasadt, üregéből félig kiszakadt szem lógott ki. Mellkasát szétroncsolt hús és tátongó sebek borították, mintha éles karók törtek volna át rajta.

– Úristen... – szaladt ki belőle, pedig sohasem szokott istenre hivatkozni. Egy reszketeg hang szólalt meg a háta mögül. Ijedtében hátraesett beletenyerve a bíborszínű tócsába. A szoba közepén, az irathalom és törmelékek alatt erősödött a zaj.

Clarence ázni kezdett a szeméthalomban. A kupac alján egy vékony testalkatú férfit talált, kinek fekete félhosszú haja vértől tapadt beesett arcára. Karjaiban egy vaskos könyvet szorongatott. A véres uniformisa elárulta: ott dolgozott. A kutas tekintete zavaros volt, ide-oda pásztázott a szobában szemeivel, mintha keresne valamit.

– Menekülj... míg nem késő. – suttogta. Majd kinyitotta a vaskos könyvet és olvasni kezdett. Érthetetlen nyelven kántált, egyre hangosabban, egyre örültebben.

Clarence próbálta hidegvérét megőrizni, hiszen találkozott már súlyos esettel – bár alig pár perccel ezelőtt is olyat látott, amit még soha – de most egyre jobban erősödött benne a félelem. Hideg veríték csordogált a hátán, émelygett, gyomra görcsbe rándult. Szólongatta a magában lapuló ápolót, akire most mindennél jobban szüksége volt. A férfi lábait térdtől lefelé letépte valami.

– Mi történt magával? Mi támadta meg magát? – kérdezte elcsukló hangon. A kutas azonban nem felelt. Csak kántált, egyre erősebben, tekintete pedig Clarence mögé szegeződött. Arcát rémület torzította, ahogy szinte ordítva folytatta a mondókát. Clarence hátrálni kezdett. Nem a férfitől félt, hanem attól, amitől ő maga is rettegett. Rossz előérzete támadt. Nyugtalanság itatta át lényét, de nem mert megfordulni. Fagyos lehelet csapódott le a tarkóján. Az orrát fojtogató ammónia és poshadt víz elegye csapta meg, ami elkülönült az eddig levegőben terjengő elektromos amper szagtól.

Clarence kétségbeesetten kapaszkodott valami kellemes emlékbe. Arra az időre gondolt, amikor még otthon élt a szüleivel, mielőtt minden megváltozott volna. Felidézte a nyári estéket, amikor a ház előtt játszottak: ő a labdát rugdosta, az apja pedig nevetve kergette, hogy elkapja. Hallotta maga előtt a kavicsok ropogását a csizmája alatt, látta apja fáradt, mégis őszinte mosolyát, amikor végül ölbe kapta és szorosan magához ölelte. Hallotta édesanyja meleg hangját, ahogy vacsorára hívja; a családi asztal fölött vibráló lámpa fénye; az a ritka, de annál értékesebb pillanat, amikor a házuk kicsi és egyszerű világa biztonságot jelentett. Most, a szíve zakatolása közepette, ezek a tiszta, gyermeki emlékek kapaszkodót adtak. A régi béke és szeretet illúziója egy pillanatra megnyugtatta, még ha tudta is, hogy mindez már rég elveszett. És miközben a múlt szépségeibe menekült, érezte: valami iszonyatos, felfoghatatlan gonosz lény áll közvetlenül mögötte, készen arra, hogy mindezt végleg elszakítsa tőle.

Mielőtt még megfordulhatott volna, éles szúrás hasított Clarence mellkasába. Fájdalomtól remegve tekintett le: egy fekete karom fúródott a bordái közé. Hallotta, ahogy csontjai ropognak, érezte, ahogy a vér előnti a torkát, és fojtogatni kezdi – de már nem maradt ereje felfogni, amikor a csáp éles karmokban végződve áthatolt rajta, és a hátán keresztül kitepte a szívét. Tekintete kiüresedett, térdre rogyott, majd élettelenül elterült a hideg padlón. A tüdejéből kiszökő levegő vérrel keveredett, apró buborékokat képezve ajkain. Még egyetlen remegő pillanatig érezte, ahogy a világ kapaszkodik belé – aztán lassan elszakadt tőle.

Ez a látogatás meglepetésnek indult. Édesanyja nem fogja várni, nem fogja keresni, hiszen már két éve, hogy nem adott magáról életjelet. Nem tudja meg, hogy az apja – minden ellenkezés, minden keserű szó ellenére – mennyire szerette őt. Hogy bánta, amit tett, csak szégyenében sosem merte felemelni a telefont, hogy kitagadott fiát felhívja.

A vörös derengésben a földön fekvő alak szavai érthetővé váltak. Ajkai remegve formálták a szavakat, és a lény felé kiáltottak:

– Még nem fejeztem be! Még nem fejeztem be! MÉG NEM FEJEZTEM BE!!!

2. fejezet: Judith és Tommy

2007 december 24. Éjjel 10:55